

er ikke noget at sige dertil; det er kun rimeligt, at enhver betaler Skat af den Indtægt, han har; men lige saa rimeligt er det, at de Folk, for hvem en saadan Opgivelsespligt ikke findes, tvinges til at opgive nøjagtigt den Indtægt, de har, og undlader de at opgive nøjagtigt, udviser de en grov Uagtsomhed, saa maa de bøde derfor. Kommunerne kan ikke være tilfredse med den Ordning, der nu eksisterer, hvorefter Staten eller Landsoverskatteraadet meget ofte afgør en Sag uden at idømme den paagældende en Bøde, og jeg maa derfor anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag, hvorved den kommunale Skattelov paa dette Omraade bringes i Overensstemmelse med Statsskatteloven.

Endelig skal jeg for et Mindretal, bestaaende af Socialdemokraterne i Udvalget, anbefale nogle Ændringsforslag. Det første er Ændringsforslag Nr. 8 til § 4 vedrørende Børnefradraget. Ifølge Lovforslaget er det saaledes, at Fradraget er 200 Kr., men at man i Købstadkommuner, hvor særlige Forhold taler derfor, kan forhøje det til 250 Kr. og i Landkommuner nedsætte det til 150 Kr. Vi foreslaar, at Beløbet 200 Kr. forhøjes til 250 Kr., hvorved der bliver Mulighed for, at Købstadkommunerne kan foretage et Fradrag for hvert Barn paa indtil 300 Kr., og at Landkommunerne kan nedsætte Fradraget til 200 Kr. Den ærede Ordfører sagde, at hvis man vedtog Flertallets Ændringsforslag, vilde Grænsen blive temmelig god for de forskellige Kommuner, idet København havde et Fradragsbeløb paa 400 Kr., Købstæderne kunde fradrage 300 Kr. og Landkommunerne 200 Kr. Det er ogsaa meget rigtigt; hvis det var saaledes, saa det meget godt ud, men efter Flertallets Forslag kan Landkommunerne gaa ned til 100 Kr., saaledes at Fradragsbeløbene kan blive 100 Kr. i Landkommunerne, 300 Kr. i Købstadkommuner og 400 Kr. i København. Det forekommer Mindretallet, at der ingen Mening er i, at Landkommunerne skal kunne nøjes med et Børnefradrag af 100 Kr. pr. Barn, og jeg skal derfor anbefale Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 8.

Under Nr. 11 har Flertallet i Udvalget, bestaaende af Venstre, Konservative og Radikale, stillet et Forslag til Ændring af Erhvervsskattebestemmelserne. Jeg maa paa Mindretallets Vegne meget beklage dette Ændringsforslags Fremsettelse, thi saafremt det vedtages, vil det i meget høj Grad opheve Erhvervsskattebestemmelserne. Den Bestemmelse, der her søges indsat, hvorefter en Person, der bor i en Kommune,

men har Erhverv i en anden, kun kan erhvervsbeskattes, saafremt han er fast ansat paa den Maade, at han har 14 Dages Opsigelse og oppebærer Maanedsløn, vil betyde, at en stor Del af de Folk, der nu er Genstand for Erhvervsbeskatning, glider ud. De 14 Dages Opsigelse vil betyde, at saa godt som samtlige Arbejdere ikke kan blive Genstand for Erhvervsbeskatning. Det har maaske ikke saa meget at sige som Følge af den Bestemmelse, der ogsaa staar i Forslaget, at der skal være en Indtægt af 5 000 Kr., for at Folk, der har fast Ansættelse, skal kunne erhvervsbeskattes; naar man oprettholder de 5 000 Kr., er det kun meget faa Arbejdere, der kan rammes deraf. Mindretallet har ment, at det havde været rimeligt, om de 5 000 Kr. — tidligere var det 3 500 Kr. — var blevet nedsat til 4 000 Kr.; men da det ikke har været muligt at opnaa Enighed derom, og hele Udvalget indstiller 5 000 Kr., vil det altsaa sige, at den store Part af Arbejderne undgaar Erhvervsbeskatning, og Kommunerne kan saaledes ikke faa nogen Erhvervsskat af dem. Men ved at føje Bestemmelsen om mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel og kræve Maanedsløn vil det ogsaa betyde, at en hel Del Arbejdsledere, som kunde gaa ind under Erhvervsbeskatningen, nu gaar fri, og navnlig vil Bestemmelsen om Maanedsløn medføre, at Direktører og andre Funktionærer, Folk, der har meget høje Stillinger, kan gaa over til at oppebære et aarligt Vederlag i Stedet for fast Løn, og hvis de udelukkende faar aarligt Vederlag eller oppebærer Tantième eller Provision, bliver de fuldstændig fri for at betale Erhvervsskat. Det synes os, at denne Bestemmelse er i høj Grad rettet imod en enkelt Kommune i Landet, og det forekommer mig og Mindretallet i det hele taget, at man ikke bør lave Skattelove, der særlig tager Sigte paa at begunstige eller forulempe en enkelt Kommune. Mindretallet har derfor under Nr. 12 stillet et Underændringsforslag, hvorefter Ordene efter „fast Ansættelse“: „det vil sige Ansættelse med Maanedsløn og mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel“ udgaar. Hvis denne Ændring ikke foretages, forekommer det mig, at den sidste Del af 1ste Stykke i § 6 egentlig godt kunde gaa ud, thi saa vil det kun være selve Erhvervsvirksomhederne, der kan beskattes, og ikke de enkelte Personer.

Jeg vil derfor meget anbefale Underændringsforslag Nr. 12. Skulde dette Ændringsforslag blive forkastet, vilde der være al god Grund for Socialdemokraterne til at stemme imod Ændringsforslag Nr. 11. Naar vi